

Cíl: Nová hudba, nový tanec

Hudba pro bicí nástroje představuje revoluci. Zvuk a rytmus podléhaly příliš dlouho omezením hudby devatenáctého století. Dnes bojujeme za jejich emancipaci. Zítřka s elektronickou hudbou v uchu uslyšíme svobodu.

Skladatelé devatenáctého století nám namísto nových zvuků nabízeli nekonečné přemílání zvuků starých. Zapnuli jsme rádio a okamžitě jsme věděli, že jsme naladili symfonii. Zvuk byl vždy stejný a nikde ani náznak něčeho zajímavého co se týče rytmických možností. Kvůli zajímavým rytmům jsme poslouchali jazz.

V současné fázi revoluce je zaručeno zdravé nedodržování zákonů. Je nezbytné provádět experimenty s údery do čehokoliv – do plechových kastrolů, misek na rýži, železných trubek – čehokoliv, co se nám dostane do rukou. A nejen s údery, ale také s třením, rozbíjením, vyluzováním zvuku jakýmkoliv způsobem. Musíme zkrátka zkoumat hudební materiály. Co nezvládneme sami, udělají stroje a elektrické nástroje, které vynalezneme.

Svědomití kritici nové hudby se samozřejmě budou všemi způsoby snažit o kontrarevoluci. Hudebníci odmítnou připustit, že děláme hudbu, řeknou, že se zajímáme o povrchní efekty nebo že nanejvýš imitujeme orientální či primitivní hudbu. Nové a originální zvuky budou označeny jako „hluk“. Naší společnou odpovědí na všechnu kritiku musí být pokračování v práci a poslechu, v provozování hudby skrze její materiály, zvukem a rytmem, bez ohledu na těžkopádnou a vratkou strukturu hudebních zákazů.

Budou-li tyto zákazy odstraněny, choreograf si rychle uvědomí velkou výhodu pro moderní tanec: možnost vytvářet zároveň tanec i hudbu. Materiál tance již zahrnuje rytmus a jen zapotřebí dodat zvuk, aby vznikl bohatý a kompletní slovník. Tanečník by měl být k využití tohoto slovníku vybaven lépe než hudebník, protože již jeho větší část zvládl. Někteří tanečníci již podnikli kroky tímto směrem a využívají jednoduchý doprovod bicích nástrojů. Jejich využití bicích však není konstruktivní. Sledují rytmus vlastního tanečního pohybu, zdůrazňují a člení jej bicími nástroji, ale nedávají zvukům jejich vlastní a speciální místo v kompozičním celku. Sjednotili hudbu s tancem, ale nenechali ji s ní spolupracovat. Jakákoliv metoda, jakou je taneční materiál sestavován, může být rozšířena na organizaci materiálu hudebního. Forma hudebně-taneční kompozice musí nezbytně propojovat všechny použité materiály. Pak bude hudba více než jen doprovodem; bude integrální součástí tance.

(John Cage, Hudba pro bicí nástroje a její vztah k modernímu tanci, 1939, v: Silence)